

La bassa

MÉSLLLIBRES

Meritxell
Benedí Altés

La carretera cap al Port de la Selva és una serp i el cotxe del Sergi, una bombolla. He afegit els meus CD als seus i, des que hem sortit de Barcelona, ens ensenym amb delit la música que més ens agrada. Primer ell, ara jo. Poso «Good fortune», de la PJ Harvey.

—La vaig veure a Benicàssim, plantada al mig de l'escenari, tocant la guitarra amb una força descomunal.

Apujo el volum i deixo de seguir la carretera, les vinyes i el mar. Me'l miro, li acarono els cabells amb els dits i torno a la mateixa sensació cada cop que sento aquesta lletra: músculs en tensió, eufòria i ganes de cantar-la a ple pulmó. Potser jo també tinc la sort a tocar.

Arriba el seu torn:

—Busca el CD del Silvio Rodríguez i posa «Mujeres». El vaig escoltar molt quan vaig ser a Cuba, cada cop que sortíem a fer les pràctiques sobre el terreny. Les «mujeres» que diu el Silvio existeixen. Com tu i els teus ulls, bitxo.

Comença la cançó i dona cops al volant seguint el ritme de la guitarra. Em mira i somriu.

Les galtes em cremen de la vergonya, com si tingués tretze anys. Els teus ulls, bitxo. A punt de fer els trenta i encara em poso vermella. Si hi havia cuirassa, el desig del Sergi la desintegra amb una frase: els teus ulls, bitxo. Em travessa la pell amb la mirada. Entra dins meu amb quatre paraules i un gest.

Així de fàcil.

Així de ràpid.

I després, bitxo.

I bitxo, però.

Encara que em digui Mireia.

A banda i banda de la carretera, terrasses plenes de vinyes arrenglerades i el Sergi que m'explica, com si fos una de les seves classes, la tipologia de construccions de la zona, la roca que produeix aquell vi i per què són tan especials, vi i paisatge, resistint i alhora adaptant-se a la tramuntana. M'assenyala el Canigó i, amb aquest petit gest, llança un fil que uneix el que farem aquests dos dies amb els propers mesos.

—Aquest cap de setmana no tindrem temps de pujar-hi, però l'hem de fer abans que hi nevi.

—...

—Els Pirineus s'acaben al cap de Creus. Demà caminarem damunt de roques que tenen milions d'anys. Fliparàs, bitxo.

El meu cap pensa en el que farem quan arribi l'hivern i els meus peus anticipen el terreny que trepitjaré. Respiro fondo i deixo anar el neguit que guardava des que em vaig adonar que m'agradava. Aquests dies seran el principi de tot. La carretera s'aboca a la platja, però continuem una mica més enllà, cap a una fonda de la Selva de Mar en què

estem pràcticament sols, regentada per una hippy divertida que ens dona «l'habitació més maca per a la parelleta».

Ben d'hora, agafem el camí de ronda que surt de la cala Tamariua a la cala Fornells. Hem anat al cap de Creus perquè, igual que ahir amb les cançons del Silvio, em vol fer conèixer un racó de món que és seu. I, amb aquest tros de mapa, deixar-me veure qui és. Són els primers dies de tardor i a la platja hi ha un grup de dones que entren al mar, nues, celebrant un ritual que sembla sagrat. Caminen a poc a poc, acullen la sorra i els còdols amb la planta dels peus, s'equilibren quan trepitgen una pedra més grossa que les altres, ballen al ritme de les onades. Entren lentament a l'aigua, deixen que la pell s'adapti al fred. Algunes s'agafen les mans. S'encoratgen, riuen, se celebren. Una d'elles em mira i per un moment desitjo formar part d'aquella festa de coscos, sorra i mar, però s'imposa l'olor de la pell del Sergi, que camina tres passes per davant meu. Decideixo seguir-lo a ell i el camí.

El paisatge s'obre a mesura que avancem, imponent. El Port de la Selva al davant, Llançà i Colera a l'altra banda de la badia i el Canigó al fons. El mar com una bassa, el cel blau sense cap núvol i prou calor perquè amb el moviment vulgui desempallegar-me de la jaqueta i desitgi que ens banyem a les cales que trobarem al camí. I, de sobte, com si estiguessin pintades, figueres de moro plenes a vessar de figues d'un color magrana intensíssim, per damunt del verd de les pales i dels tons de blau del voltant, algunes tan madores que han caigut a terra. La imatge és d'una bellesa tal que sembla preparada. Deuen ser delicioses, penso, i n'escullo una per menjar-me-la, encara que de seguida em ve al cap la infinitat de punxes que tenen. Dos dies va trigar la

meva germana Núria a treure-se'n una quan jo era petita, una vegada que, amb la meva altra germana, l'Anna, van voler buidar una figuera de moro. La recordo asseguda a la cuina de casa, amb les mans plenes de punxes diminutes que la mare i una veïna treien d'una en una amb unes pinces. Li explicaven que les figues de moro són tan bones com enganyoses, que no te n'adones, de com se't claven. I, mig de broma i mig renyant-la, li donaven instruccions per quan en tornés a collir:

–Que això et passarà un cop a la vida, no més –li deien.

I jo, menuda, intentava memoritzar les normes: u, no collir-les de la figuera sinó de terra, que és quan ja són prou madures; dos, fer-les rodolar perquè les punxes quedin a la sorra, amb el peu o amb un pal; tres, obrir-les amb un ganivet; quatre, agafar la polpa amb una cullera.

Duc una navalla i unes vambes de muntanya. Disciplinada, segueixo les indicacions: en trio una, faig que el terra li tregui les punxes i, amb cura, la bufo per treure'n la pols i obrir-la. La polpa és tan dolça i carnososa com m'havia imaginat, i em sembla tota una proesa tenir les mans intactes.

El Sergi s'adona que no el segueixo. S'atura, es gira i em diu:

–No he conegut ningú que s'atreveixi amb les figues de moro.

I just quan li vull explicar com s'han de menjar, noto una punxa al llavi. Dissimulo la incomoditat. Somric i li faig un petó suaument, per no fer-me mal.

Tot el camí a cala Fornells que, darrere seu, intento treure'm la punxa, burxant, callada. Recapitulo totes les passes que havia de seguir, reviso què he fet malament. Em maleeixo. Intento que no vegi el meu error.

–Va, senyor professor, tu que coneixes tots els noms del món, què és aquell illot?

—La Meda de la Terra. Estem acabant de fer la volta al cap Mitjà. Fixa-t'hi: deixem el Port i Llançà a l'esquena i tota aquesta taca-blanca-de-segones-residències-i-apartaments-de-temporada-que-volen-imitar-l'arquitectura-nadiua. Quan hi arribem, només veurem mar. Hi veníem amb el cau i era com estar en una illa deserta.

M'agrada la cura amb què recopila les paraules, les dissectiona i les agrupa, per situar-les damunt del fet geogràfic precís.

Sap el nom de totes les muntanyes, els rius i les valls, els caps i els illots, com si el món fos la seva possessió. Construeix, pedra a pedra, tots els elements que conformen l'univers.

De camí al paradís que m'ha promès, el mar s'obre al meu davant. Ressegueixo la punxa amb la llengua i torna la fiblada al llavi. Amb els dits intento treure-la sense aconseguir-ho i, un cop arribats a la cala, desisteixo, distreta per la bellesa d'aquest racó de món. Potser, si no m'hi capfico, sortirà sola.

A l'octubre no hi ha ningú més que nosaltres. Fem una capbussada ràpida i ens eixuguem al sol, l'un al costat de l'altre, nus, amb els ulls tancats i acariciant-nos els braços, l'esquena, el sexe. Ressegueixo amb els dits la serp que té tatuada al canell. Vull memoritzar-ne el dibuix i recordar sempre aquest lloc. El Sergi és un home de paraula. Tenim una illa deserta per nedar, parlar i examinar-nos les cicatrius del cos. Les seves: una al braç, de quan als deu anys va caure de la bici, i una altra al front, de fer-se el milhomes per impressionar una noia del cau saltant d'una roca, en aquesta mateixa cala. Les meves: una a la cella, de quan vaig aterrar damunt la porta mentre patinava pel passadís, i una dent trencada en una nit de borratxera amb els companys de la ràdio.

I una punxa al llavi que no vull que m'amargui els teus petons, penso.

Evitem les cicatrius del cor, que hi són. Ferides que, a la llarga, no podrem amagar. Intueixo les seves, construïdes per paraules o silencis que caço al vol. Com ell fa amb mi, suposo. Les descobrirem de mica en mica. Sense pressa.

Diumenge tornem a casa evitant l'autopista, buscant carreteres secundàries i un bar per sopar, sense gana, només per allargar el cap de setmana tant com puguem. Quedem per anar al Verdi. Em deixa davant de casa passada la mitjanit i, quan arribo al pis, m'arriba un missatge al mòbil:

«T'has deixat la PJ al cotxe. Això deu ser bona sort.»

Porto la mateixa roba d'ahir i hauria d'anar a casa, posar una rentadora i dutxar-me. Però no em vull treure de la pell la fragància del Sergi, que m'abraça íntimament. Sentir-la allarga el temps que estem junts, encara que cadascú faci la seva, sobretot quan em fico al llit i l'ensumo entre els llençols, com si fos al meu costat encara que estiguem lluny.

La seva olor i jo decidim no passar pel pis i caminar fins a Gràcia, on m'espera la colla per sopar. Em veuen de l'altra punta de la plaça. Gesticulen i el Raül ve cap a mi i em diu:

—Un mes sense aparèixer. Ni pel Sol Soler ni pel Can-grejo. Un mes! Mira, reina, ja ho entenem, que aquest home és guapo, intel·ligent i una mica feréstec com a tu t'agraden, però fes el favor de tornar al planeta Terra, que ens pensàvem que t'havia passat alguna cosa...

—Sort que signes els teus articles al diari i així tenim una prova de vida!

Ric.

–Sou una colla d'exagerades!

–De moment és aquí a la plaça del Sol i mentre sopi amb nosaltres ens explicarà com va anar pel cap de Creus –diu la Laura–. Però amb la cara ja paga.

–Nena, no has tingut la pell tan radiant des que tenies divuit anys. I la cara de tòtila, per favor.

–Espavila't, Mireia, que somies desperta! Si no fos que aquí tothom té novetats importants per compartir, posaria el teu matrimoni com a punt únic de l'ordre del dia, que ho volem saber tot amb pèls i senyals. –El Marc ressalta la paraula *pèls* i em fa l'ullet.

–Sobretot la data, per saber quan hem de començar la dieta per sortir ben mones a les fotos.

–Mira, precisament, l'altre dia em va demanar la mà. Ens casarem a Montserrat, jo aniré amb una cua com la de la Lady Di i vosaltres, que sereu les meves dames d'honor, sortireu a la portada de l'*Hola* l'una al costat de l'altra i vestides del mateix color...

Riem i parlem d'on compraríem els vestits de la núvia i de les dames d'honor, i discutim què soparem i què explicarem, com sempre: cadascú deixa anar un titular i, entre exclamacions, establim l'ordre de prioritats, que quan acabem, hem de baixar fins al Cangrejo. La Laura marxa sis mesos a treballar a l'Equador, el Marc ha decidit fer un postgrau a Tolosa i el Raül ha tornat a follar amb l'ex. Feina, mudances, sexe i amor sobreposats al menjar i al beure. Els enyoro preventivament. No soc només jo, que m'allunyo, són ells que també marxen. Ens queda poc temps de viure a la mateixa ciutat, però fem veure que tot continuarà igual, per sempre.

Tot just arribar el vi, rebo un missatge que diu «Bona nit, bitxo, deixa'm bé davant dels teus amics» i, com que se m'il·lumina la cara i ja no puc parar de somriure, tenen l'excusa perfecta.

El Marc em mira als ulls.

–Nena, el teu tema, va. El tractem ara i ens el traiem del damunt que, si no, estaràs amb cara de tòtila tot el sopar.

–Què voleu que us digui? Estic tot el dia en un núvol, com si el nen que m’agradava a vuitè em demanés d’acompanyar-me a casa. Ens veiem gairebé cada dia. Ens agradem moltíssim.

Em fan l’interrogatori de rigor, encavalcat com la comanda del sopar: on viu, amb qui, què fa exactament? Segur que no té una ex que està com una cabra com l’imbècil aquell que vas estar veient quan treballaves a la ràdio? No està casat com l’altre cabró, no? I quan el coneixerem, Mireia?

–Jo li he de poder explicar a la meva mare a què es dedica el teu nòvio, que t’estima molt i vol que facis un bon matrimoni –riu el Raül–. Sempre em diu que com pot ser que no presentis el TN, amb aquesta planta que tens...

Responc totes les preguntes a raig, somiant en veu alta, fent més gran la nostra bombolla. És arquitecte. Un home com cal, m’espera a la sortida de la feina. No està casat, però es va separar a principis d’any. Es veu que la seva ex el controlava i no el deixava respirar. Ara ella ha marxat a viure a Anglaterra. Està lliure. Fa la millor truita de patata i ceba del món i unes rosquilles boníssimes i altres coses que no us explicaré perquè us conec. No serà un altre imbècil, no patiu. Ja els hi ha parlat de mi, als seus germans, no m’amaga.

Estaria tot el dia parlant del Sergi. Tindria el seu nom a la boca contínuament, escoltant el so que fa l’aire quan surt dels meus llavis, sentint-lo una vegada i una altra. A poc a poc, a mesura que esgoto el seu nom i resumeixo les setmanes que han passat des del darrer cop que ens vam trobar amb la colla, aterro i recordo que, per més agradable que sigui, he de sortir de la bombolla. No puc respirar sempre el

mateix aire o m'intoxicaré. M'invento una excusa per passar al següent punt de l'ordre del dia.

Quan arribo a casa, li envio un missatge: «Has superat la prova. Et volen conèixer. Bona nit», que em respon amb un «Bon dia, bitxo. Veus com soc irresistible?».

L'endemà quedem per anar al cine i ens acompanyem en les coses petites. Construïm una rutina feta de gestos delicats. Anem junts a comprar un joc de llençols. M'espera amb el sopar preparat quan surto del tancament del diari. M'explica com li han anat les classes a la facultat i com s'ho fan a la feina per encaixar en un únic projecte creativitat i normativa urbanística. Li reclamo atenció si es distreu quan arriba el meu torn i li parlo dels articles que he d'escriure, les entrevistes que he fet o les lluites de poder al diari. Ens colonitzem el temps i els espais de mica en mica. Ja no és només la seva olor als llençols, el que el fa present, són el parell de calçotets al calaix de la roba interior i els dos raspalls de dents al lavabo.

Sense buscar-ho, dormim junts cada dia, a casa de l'un o de l'altre. Sempre trobem un pla per a l'endemà. Al matí em prepara el cafè com a mi m'agrada, llarg i sense sucre. Ni se m'acut quedar amb ningú. No em passa pel cap. Tot és ell. Ja veuré els amics i la família més endavant. Ja recuperaré les classes de ioga. Ja li explicaré a la Marionna que em saltaré uns quants dies de piscina. Em passo el dia pendent del mòbil per si m'envia un missatge. «No saps quin cel, bitxo. Tant de bo el veiessis amb mi», «Tinc ganes que sigui aquest vespre», «Per si te n'oblides: guapa». Penso en els seus cabells, la seva pell, els seus dits. Li sé el tatuatge. El noto a l'entrecreix, com si encara fos dins meu. No contesto als missatges del Francesc ni de l'Òscar. I, quan me'ls

trobo i em demanen en quin cau m'he amagat, els explico que estic veient algú, que no crec que tornem a quedar. No cal que els digui per què. Ja no tenen res a oferir-me.

Pel pont de la Puríssima marxem al Canigó carregats de diaris endarrerits, els meus llibres i els seus quaderns. El Sergi tindrà temps per dibuixar i jo per llegir un cop aconseguint la missió que ens porta al Conflent. Fet el cim, la resta de dies ens llevem tard i allarguem l'esmorzar.

—Mira, t'he dut l'entrevista que li vam fer al Silvio Rodríguez quan va venir a tocar a Barcelona.

—Com va anar?

—Va estar tot el dia de promoció i va ser molt correcte i agradable, molt professional. Ja em diràs què et sembla.

Li faig l'ullet i de seguida em dedico al cafè que m'ha preparat i a la lectura que tinc pendent. No diu res i li faig la broma:

—Estàs molt concentrat. Si vols, te la dedico!

Per un segon, canvia el gest i una boira l'envolta.

—Veure a doble pàgina com la teva nòvia intenta lligar-se un cantant no és gaire agradable.

Però de seguida recupera la seva mirada i m'allarga la mà, somrient.

—No m'estranya, quan tens la dona més guapa del món al davant!

—Feia la meva feina. No et posis gelós, tu, ara!

Ho ha dit rient, però rellegeixo l'entrevista per si trobo evidències del meu flirteig, hi busco pistes que m'hagin pogut passar per alt. No vull que ningú posi en dubte la meva professionalitat.

—Va, no et facis la innocent, que ja saps quan has de seguir la corda i quan no. Mira'm a mi: em tens ben agafat.

Sento el seu desig i les ganes de tenir-me per a ell sol, i m'agrada. Em fa un petó llarg, intens.

–No te m'escapis –em xiuxiueja a l'orella.

Diumenge a la nit, al llit, sola per primer cop des de fa uns quants dies, ressegueixo el llavi amb la llengua. Em sembla que noto la punxa.